

ANTHONY RYAN

sedm na rudé řece

Postapokalyptický thriller, v němž
se sedm cizích lidí musí vydat
na cestu do neznáma

HOST

ANTHONY RYAN

sedm
na
rudé
řece

PŘELOŽIL
PAVEL BAKIČ

BRNO
2025

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Red River Seven

Copyright © 2023 by Anthony Ryan

All rights reserved including the rights of reproduction in whole
or in part in any form.

Translation © Pavel Bakič, 2025

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2025

[elektronické vydání]

ISBN 978-80-275-2614-7 [PDF]

ISBN 978-80-275-2615-4 [ePUB]

ISBN 978-80-275-2616-1 [MobiPocket]

*Věnováno památce Nigela Kneala, tvůrce profesora
Quatermasse a mistra nápaditých konců světa.*

*Nelze vstoupit dvakrát do téže řeky, protože už to
není táž řeka ani týž člověk.*

HERAKLEITOS

Kapitola 1

Výstřel ho neprobudil, to až výkřik. Výkřik, který nevydal člověk.

Že předtím výstřel padl, to poznal podle skomírající, ale známé ozvěny. Drnčela mu v uších, když zvedl hlavu a zamrkal — v očích ho pálila směs soli a mrhlení. Převalil se, přitiskl ruce k chladnému pogumovanému kovu, na rozkymáceném povrchu se vzepřel a výkřik zazněl znovu. Jeho řezavý, pronikavý tón mu bolestně projel lebkou. Prudce se za ním otočil, s dalším mrkáním zaostřil na jeho původce a potvrdil si, že nejde o člověka.

Racek se na něj díval s hlavou nakloněnou na stranu. Ostrý, řezavý vítr mu čechral křídla a pták se na palubě pohupoval, jako by se k něčemu chystal. Napadlo ho, jestli nechce vyletět proti němu — měl racky tak trochu za parchanty —, ale opeřenec jenom rozevřel žlutý zobák, ještě jednou vykřikl, roztáhl úctyhodně široká křídla a vznesl se do vzduchu. Sledoval dráhu jeho letu pohledem, dokud se mu pták po nízkém průletu nad rozbouřenou šedou hladinou neztratil v hradbě mlhy.

„Moře...“ Než mu slovo splynulo ze rtů, zadrhlo se o vyprahlý jazyk. „Moře hoře.“ Ta rýmovačka se mu naprosto bezdůvodně zdála k popukání, a tak se zasmál. Vlastní bujaré veselí ho překvapilo, hlasité, bezdeché salvy chechotu ho v křečích znovu srazily na palubu. *Palubu*, uvědomil si, zatímco smích odezníval. *Jsem na člunu nebo na lodi.*

Okamžitě ho napadlo znovu vstát a prozkoumat okolí, ale z důvodů, které mu opět zůstaly utajené, to ani tentokrát neudělal. Plnou minutu se dál nehybně choulil na palubě, tvář jen pár čísel od pogumovaného povrchu. Pokoušel se příčinu svého ochromení rozklíčovat a srdce mu při tom bilo jako splašené. *Mám strach. Proč?* Odpověď byla tak ostudně očividná, že se div znovu nerozesmál. *To ten výstřel, ty trotle. Padl tady výstřel. Tak se zvedej, než padne další.*

Zatnul zuby, vzepřel se a přiměl se na palubě pokleknout. Otáčel hlavou a hledal známky ohrožení: očima opět přelétl vlny ponořené do mlhy, bílou brázdou, kterou v šedi zanechávala loď, na níž se nacházel, a malý, plachtou přikrytý nafukovací člun lehce se pohupující na závěsných lanech. *Lod' a lodička*, pomyslel si a potlačil další příval smíchu. *Hysterie*, opravil se a zhluboka se nadechl.

Při pohledu vpravo spatřil něco, co v něm veškeré náznaky humoru zadusilo.

Tělo leželo zhroucené u palubní přepážky a na jejím tmavě šedém nátěru se vyjímal rudo-černý vějíř, který

před velmi krátkou dobou opustil lebku. Mrtvý měl na sobě prostý vojensky působící stejnokroj a vysoké boty, jakékoli insignie i jméno na uniformě chyběly. Hlava mu volně visela ke straně a podle tváře to byl někdo neznámý, ačkoli kulka vypálená zpod brady, která následně vyjde temenem, umí lidskou vizáž značně pozměnit. Jedna ruka ochable ležela vedle těla, druhá spočívala v klíně a svírala pistoli.

„M18, Sig Sauer.“ Ta slova mu splynula ze rtů zcela reflexivně: tuhle zbraň zná. Ve Spojených státech se standardně fasuje u armády. Zásobník na sedmnáct nábojů. Účinný dostřel padesát metrů. V danou chvíli však podstatnější roli hrálo zjištění, že pistoli sice pojmenovat umí, zato neví, jak se jmenuje sám.

Vydralo se z něj záupnění, projev zmatku tak bezprostředního, že se spíš podobal bolesti. Zavřel oči a srdce se mu rozbušilo ještě rychleji. *Jmenuju... Jmenuju se... Jak se sakra jmenuju!*

Nic. Jen prázdné, mlčenlivé nic. Jako by sahal do prázdné schránky.

Kontext, burcoval se a jeho strach zatím ustupoval panice. *Praštil ses do hlavy. Nehoda nebo něco. Zdá se ti to nebo máš halucinace. Vybav si kontext. Domov. Práci. Pak ti jméno naskočí.*

Snažil se soustředit tak usilovně, až chrčel. Tiskl víc-ka pevněji a pevněji a z očí se mu draly slzy.

Domov. Nic.

Práce. Nic.

Partnerka, manželka. Nic.

Máma, táta, sestra, bratr. Nic.

Temnota, kterou měl před sebou, se tetelila hvězdami, odmítala však vykrytalizovat v cokoli, co by znal. Žádné tváře, a už vůbec ne jména.

Místa, pomyslel si a zachvátil ho horečný třas. Jmenuj nějaké místo. Jakékoli... Poughkeepsie. Cože? Proč Poughkeepsie? Zná Poughkeepsie? Pochází odtamtud?

Ne. Je to z filmu. Gene Hackman to řekne v jednom filmu. V tom s parádní automobilovou honičkou pod nadzemkou... *Francouzská spojka. Vzpomínám si na hlášky z filmů, ale na vlastní jméno ne?*

Zvedl ruce k hlavě, tloukl se do ní ve snaze vzchopit se, ale když na temeni nahmatat strniště, zase přestal. *Dohola*, uvědomil si a prsty zkoumal kůži zmáčenou vodní tříští. *Byl jsem dohola...* Prsty se zastavily, protože v pichlavém porostu narazily na přerýv, cosi svraštělého, co se obloukem táhlo z místa nad levým okem až na temeno. *Jizva.*

Zase mu vyvstaly myšlenky na nehody a zranění, ale ustoupily, jakmile si všiml, jak je jizva pravidelná, jak se táhne rovně a prozrazuje tím svůj původ. *Operace. Někdo se mi prořezal do mozkovny.* Švy nenašel, takže řez byl zhojený, ale přes všechnu preciznost taky vyvýšený a napuchlý — ať došlo, k čemu chtělo, nedošlo k tomu zrovna dávno.

Operovali mě a pak mě šoupli na lod' s mrtvým chlápkem. Znovu k tělu zabloudil pohledem, s bezděč-

ným morbidním zájmem setrval u červeno-černé hmoty na stěně a pak očima spočinul na pistoli. *Jenomže ještě před pár minutami byl ten chlápek živý.* Připlazil se blíž, potlačil při tom nevolnost a instinktivní odpor ke všemu mrtvému a uviděl, že neznámý sebevrah ve vojenském stejnokroji a s fasovanou zbraní má vyholenou hlavu. Bližší obhlídka neroztříštěných partií lebky odhalila růžovou jizvu, pravděpodobně stejnou jako jeho.

Odtáhl se a všiml si ještě něčeho. Když se muž zastřelil, zápěstí mu kleslo do klína vnitřní stranou nahoru a pod odhrnutým rukávem vyhlédlo tetování. Sáhl po jeho pistoli, překvapivě hbitě a bez zaváhání, a stejně suverénně zbraň zajistil a zastrčil si ji za opasek.

Svalová paměť, uvažoval, zatímco už bral mrtvolu za zápěstí a vyhrnoval jí rukáv, aby tetování viděl celé. Tvořilo ho jediné slovo, jméno vyvedené do kůže precizními, dobře čitelnými písmeny bez jakýchkoli ozdob: CONRAD.

Čekal, až mu díky tomu jménu svitne, až mu něco naskočí nebo docvakne, ale zase nenašel nic, jen prázdnou schránku. „Jizva,“ zamumlal nahlas. „Oholená hlava, oblečení. Co ještě máme společného, kamaráde?“

Sám měl manžety košile zapnuté a při jejich rozepínání si zdaleka nepočínal tak šikovně, jako když mrtvému — Conradovi — zabavil pistoli. *Ty nechceš vědět, jak se jmenuješ?* Znovu potlačil smích a přinutil prsty k poslušnosti, dokud knoflíky nepovolily a nevyhrnul

si rukávy. Tetování měl také na pravé ruce, to samé písmo, jiné jméno: HUXLEY.

„Huxley.“ Nejdřív to vyslovil potichu, vlastní šepot mu sotva dolehl k uším. Když se znovu dočkal jen prázdnoty, přidal na hlase. „Huxley.“ Nic.

„Huxley!“ Nic.

„HUXLEY!“

Spíš než výkřik z něj vyšlo vzteklé zavrčení, které mu sice paměť ani vzdáleně neosvěžilo, ale přesto vzbudilo jistou reakci — jenom ne u něj. Hluk zazněl z otevřených dveří napravo od Conradovy mrtvoly, z tmavého otvoru, který se jeho přetížená mysl až doteď neobtěžovala zaznamenat. Zvuky byly tlumené a těžko rozeznatelné, možná se něco chvíli někam sunulo a pak následoval krátký výdech, ale těžko říct. Jisté bylo, že s nešťastným Conradem nejsou na lodi sami.

Schovej se! Ten popud byl instinktivní, automatický. Možná by takhle uvažoval zločinec? Nebo prostě někdo přivyklý nejistým situacím, kdy jde o život — byl si totiž dost jistý, že přesně v takové situaci je. *Vážně?* pozastavil se v duchu. *A nepodělil by ses o pár příkladů, Huxley? Nějaké vhodné zkušenosti by zrovna teď rozhodně nepřišly nazmar.*

Huxley ale Huxleymu ničím posloužit nemohl, jen další prázdnou schránkou.

Jaképak schovávání. Podle té části lodi, kterou zatím viděl, bylo víc než jasné, že nejde o žádný koráb, takže na ní o skrýše bude nouze. Navíc bylo možné, že člověk

za dveřmi bude vědět, kdo Huxley vlastně je. Zajel rukou dozadu k opasku, ale ještě než uchopil pistoli, zase ruku stáhl. Mířit na lidi nebývá nejlepší způsob, jak se spřátelit.

„Haló!“ zavolal dovnitř a ten roztřesený, krákoravý pozdrav určitě neudělal zrovna dobrý dojem. Zakašlal, zkusil to znovu a se zdviženýma rukama přitom nakročil do kabiny. „Jdu dovnitř, OK? Nemám zbraň ani nic. Jenom bych se s vámi rád...“

Žena se zvedla zpoza dvojice polstrovaných sedadel. Pistoli Sig Sauer držela oběma rukama a hlaveň byla jen černý kroužek, takže mu zbraní mířila přímo do obličeje.

„...seznámil,“ dořekl a zkřivil rty v chabém úsměvu.

Žena se na něj mlčky dívala dost dlouho na to, aby stihl zaznamenat určité podstatné skutečnosti. Zaprvé: měla vyholenou a zjizvenou hlavu, zrovna jako on a Conrad. Zadruhé: měla stejnokroj bez insignií, zrovna jako on a Conrad. Zatřetí: podle roztřesených rukou a nosních dírek rozšiřujících se při každém rychlém, adrenalinem hnaném nádechu byla vyděšená k smrti a sbírala odvalu ho zastřelit.

Jak vlastně vyhmátl, co v dané chvíli říct, to netušil, slova mu ale ze rtů splývala hladce a klidně, nebyla v nich pohružka ani škemrání, nic, kvůli čemu by žena mohla zpanikařit a stisknout spoušť. „Nevíte, jak se jmenujete, že ne?“ řekl.

Nakrčila čelo a zamračila se. Vinou vojenského oblečení a vyholené hlavy se špatně odhadovalo, kolik jí je.

Tricet, možná víc? Ve tváři jí vyčetl hlavně strach, ale v očích i pronikavý intelekt, který nebyl s to zabránit povážlivému chvění pistole.

„A jak se jmenujete vy?“ zeptala se. Americký přízvuk, východní pobřeží. Možná Boston. Jak na to přišel?

„Nemám ponětí,“ odpověděl, natočil zdviženou ruku a ukázal své tetování. „Ale asi mi můžete říkat Huxley. Jak mám říkat já vám?“

Zamračila se ještě víc a ve tváři jí zacukalo vystupňovaným strachem, pak se ale oklepala a přiměla se ke klidu. „Zůstaňte, kde jste,“ nařídila mu a zvolna couvla nejprve o krok a pak ještě o dva. Nechal zatím oči toulat po kabině. Celá byla maximálně strohá, vojensky účelná. Po zdech se táhly kabely v lištách a mizely v podlaze. Napravo se nacházel další průchod s žebříkem vedoucím dolů. Za ženou s pistolí byla paluba o několik centimetrů vyvýšená a za trojicí polstrovaných sedadel viděl palubní desku s monitory a tlačítky, ale bez volantu. *Kormidla*, opravil se. *Volantu lodi se říká kormidlo, to ví přece každý*. Moderní, ploché monitory s krycí vrstvou odolného plastu byly černé a bez života navzdory tomu, že loď se očividně pohybovala, a ne nazdařbůh, pokud mohl říct. Třemi skosenými okny nad palubní deskou bylo vidět na šedou oblohu a pohupující se, zamlžené moře.

„Slyšela jsem výstřel,“ pronesla žena a znovu na sebe strhla jeho pozornost. Dál na něj mířila pistolí a rozepínala si rukáv na napřažené paži.

„Venku je ještě někdo.“ Pohodil hlavou přes rameno. „Někdo mrtvý. Podle všeho se zastřelil. Nějaký Conrad, alespoň podle tetování.“

Vyhrnula si rukáv po loket, podívala se na odhalené jméno a pak si přendala pistoli do druhé ruky a ukázala ho taky jemu: RHYSOVÁ.

„Říká vám to něco?“ udeřila na něj s bezradně vyčítavým podtónem, který mu prozradil, že si je odpovědí celkem jistá.

„O nic víc než tohle.“ Zase ukázal vlastní označení. „Nebo Conrad. Je mi líto, dámo. Jste mi dočista cizí, stejně jako jsem cizí já vám a vlastně i sobě. Oba jsme ztratili paměť a jsme doslova na jedné lodi. Jestli chceme rozlousknout, o co jde, mířit na sebe možná není tak dobrý nápad.“

„Jak mám vědět, že se ten Conrad zastřelil sám?“ zeptala se a v očích se jí zablesklo.

„Nijak. Stejně jako já nemůžu vědět, jestli jste ho nezastřelila a nezamaskovala to jako sebevraždu. Přece jen jsem neviděl, jak se to stalo.“

Všiml si, jak stočila oči k jeho jizvě a volnou rukou si přejela po své.

„Operace, že?“ řekl. „Vypadá to, že se nám tam na hoře někdo hrabal.“

Dál prsty ohledávala jizvu, ruka se zbraní jí přitom pomalu klesla podél těla. „Ani ne před měsícem.“ Postoupila o půl kroku blíž a přelétla jeho ránu pohledem. „U vás to samé. Podle míry zhojení.“

„Vy se v těchhle věcech vyznáte? Jste doktorka? Chirurgka?“

Strach se vrátil a tvář jí zhyzdil zmatek, odpověď z ní vyšla jako skleslé zamumlání: „Nevím.“

Už dával dohromady další otázku, která by mu umožnila odhalit její medicínské znalosti, ale vtom se od žebříku ozval hlasitý, rozzuřený výkřik, takže radši sáhl po Conradově pistoli.

„Ne!“ Rhysová znovu pozvedla zbraň, obě ruce na pažbě, prst na lučíku spouště. Nacvičený úchop, který, jak si povšiml, přesně odpovídal tomu jeho.

„Klid, dámo,“ pokusil se ji ukonejšit.

„Neříkejte mi tak!“ V ukazováku jí zacukalo. „Z toho se odjakživa můžu vzteknout.“

„Odjakživa? Jak to víte?“

Odmlčela se, nakrčila bradu a zaskřípala zuby. *Taky nahmátla prázdnou schránku*, usoudil a dospěl k závěru, že bude lepší nenechat jí čas na rozmyšlenou.

„Znělo to, jako že máme společnost.“ Pokývl k žebříku. „Navrhoval bych jít se seznámit.“

Zdola opět dolehly hlasy, hlasitěji než předtím, chaoticky se prolínaly. „Až po vás,“ řekla a sklonila pistoli, tentokrát ale ne až k zemi.

Žebřík byl strmý a zjevně určený k tomu, aby se po něm lezlo čelem k příčkám. Na to se necítil, a tak jednou rukou sevřel postranici, opatrně při sestupu kladl paty na jednu příčku za druhou a teprve teď si všiml, že má na nohou lehce okopané kanady. Zmocnilo se ho neod-

bytné nutkání vzít do ruky pistoli, ale kvůli vyděšené ženě za sebou ho potlačil. Kdyby si někdo dole v kajutě usmyslel, že ho zastřelí, moc by s tím beztak nenadělal. Naštěstí se ukázalo, že tamní osazenstvo má jiné starosti.

„Řekni!“ vrčel vysoký muž na jiného, výrazně menšího, kterého svíral jednou rukou v kravatě. U spánku mu držel Sig Sauer a ústí hlavně mu zarýval do kůže. Nijak překvapivě měli oba vyholenou hlavu a jizvu po operaci. Totéž platilo pro dvě ženy stojící zády k několika palandám, strnulé a nerozhodné. „Řekni mi, kdo jsi!“ Vysoký muž zaryl hlaveň pistole hlouběji a jeho oběť zděšeně vyjekla.

„Neví.“

Huxley v tu chvíli stál v polovině žebříku a všechny oči se rázem obrátily k němu. Obě ženy ucouvly, zatímco vysoký muž si, jak se dalo očekávat, našel nový terč.

„A ty jseš jako kdo?“ Britský přízvuk, ostrý a odsekávaný. Nad muškou pistole nevraživě hleděly tvrdé oči a na rozdíl od Rhysové se muži nejistotou nechvěl ani hlas, ani zbraň.

Huxley se zasmál a veselí ho neopustilo ani při sestupu po zbývajících příčkách žebříku. V úzké mezeře mezi palandami stál nízký stolek. Pohodil na něj zbraň, opřel se o jeho okraje a pevně je svíral, dokud smích neovládl.

„Dámy a pánové,“ přidal pak na hlase, napřímil se a zvedl ruce. „Vítám vás u naší zbrusu nové sobotní estrády *A ty jseš jako kdo?* Vaším průvodcem budu já,

Huxley.“ Natočil předloktí a ukázal své tetování. „Jak tu aspoň stojí. Naši dnešní soutěžící se neutkají o nic menšího než o milion dolarů, stačí zodpovědět jedinou prostou otázku. Uhádnete jakou?“

Mlčky se zadíval na hromotluka: ze záškubů a prohloubených vrásek v jeho tváři vyčetl bytostný, mučivý zmatek, který jim byl všem společný. Se zavrčením pustil menšího muže a odstrčil ho. „Chtěl mi sebrat pistoli,“ zamumlal.

„Jevilo se to jako rozumný preventivní krok.“ Propuštěný promluvil se slabým přízvukem, který prozrazoval evropský původ, ale takřka zanikal v plynné angličtině. „Vzhledem k tomu, že jste z nás nejurostlejší.“ Zkusmo si přejel rukou po hlavě a pak si rozepnul knoflíky na pravém rukávu. Vyhrnul ho a odhalil šlachovité předloktí s vytetovaným jménem: GOLDING.

„Plathová,“ ozvala se jedna z dvojice žen a také ukázala ruku. Huxleymu se ze skupinky zdála nejmladší, ale ne o moc. Přinejmenším jí táhlo na třicet.

„Dickinsonová,“ řekla druhá. Byla ze skupiny nejstarší, ale zároveň štíhlá, samé svaly z crossfitu a ostře řezané lící kosti.

„Jsme my to ale literáti,“ prohlásil hromotluk, natáhl ruku a odhalil jméno PYNCHON.

„Spisovatelé?“ zeptal se Golding a zamžoural přitom na vlastní tetování.

„Jo.“ Pynchon po písmenech vytetovaných do kůže přejel prstem. „*Dražba série 49* je super knížka. Vím to

stejně, jako vím, že je obloha modrá a voda mokrá. Ale kde nebo kdy jsem to četl, vám neřeknu.“

„Tím se nabízí otázka, co dalšího víme,“ nadhodil Huxley. Podíval se na pistoli na stole a vybavil si, jak snadno z něj vypadl její název a parametry. Už tápal po dalším příkladu, první však promluvila Rhysová.

„Průměrná kapacita plic dospělého člověka je šest litrů,“ řekla a stoupla si vedle něj. Případný dojem souvazečnosti ale hned anulovala tím, jak nepřístupně si založila ruce na hrudi: svaly se jí napínaly a pod kůží jasně vyvstávaly žíly. Stejně jako Dickinsonová měla naposilováno, ale nebyla tak vyrýsovaná: nedřela roky, ale jenom měsíce. „Jen to nějak... vím,“ dodala a těkala očima po ostatních.

„V arktických podmínkách potřebuje člověk až tři tisíce šest set kalorií denně,“ konstatovala Dickinsonová. „Matterhorn je vysoký čtyři tisíce čtyři sta sedmdesát osm metrů.“

Další byl Golding — Huxleyho jeho nezařaditelná intonace dráždila: „Dvacátým třetím prezidentem Spojených států byl Benjamin Harrison.“

„Třicátým čtvrtým?“ vyzkoušel ho Huxley.

„Dwight D. Eisenhower.“

„Čtyřicátým pátým?“ zeptala se Plathová.

Golding se znechuceně zašklebil. „To se ve slušné společnosti neříká.“

Pynchon zafrkal, rozhlédl se po kajutě a při řeči se zastavoval pohledem u různých detailů: „Tohle je Mark VI,

hlídkový člun třídy Wright amerického námořnictva. Má pohon na vodní trysky napojené na dva dieselové motory o výkonu pět tisíc dvě stě koňských sil. Maximální rychlost čtyřicet pět uzlů. Dosah sedm set padesát námořních mil.“

„A to nás přivádí k otázce,“ řekla Plathová s pohledem obráceným ke stropu, „kdo vlastně řídí.“

„Nikdo,“ sdělil jí Huxley. „Není tu... kormidlo. Ale rozhodně sledujeme nějaký kurz.“

„A teď jsme kde?“

„Uprostřed oceánu.“ Huxley pokrčil rameny. „Nevím jakého. Viděl jsem racka.“

„Takže nebudeme daleko od pobřeží,“ usoudil Golding.

„To je spíš mýtus,“ vyvedl ho Pynchon z omylu. „Racci se můžou vydat stovky, tisíce kilometrů nad moře.“

„Víme všechno možné,“ promluvila Dickinsonová s odměřenou uvážlivostí člověka, který dává průchod čerstvě uspořádaným myšlenkám, „ale nevíme, jak se jmenujeme. Očividně máme odbornou průpravu a znalosti. Takže by dávalo smysl, že nás na tuhle loď dali za nějakým účelem.“

„Nějaký úchylný experiment,“ nadhodil Huxley. „Vyřízli nám vzpomínky, šoupli nás na loď s nabitými zbraněmi a čekají, co se stane.“

Dickinsonová zavrtěla hlavou. „Nechápu, k čemu by to bylo.“

„A vyříznout konkrétní vzpomínky prostě nejde,“ podotkla Rhysová, pozvedla ruku k jizvě a znovu paži

spustila. „Paměť nesídlí v nějaké úhledně oddělené části mozku. Znemožnit někomu vybavit si svůj dosavadní život, ale nechat mu získané vědomosti a dovednosti, to jde nad rámec všeho, o čem jsem kdy četla v jakémkoli vědeckém časopise o neurovědách.“ Zavřela oči a vzdychla. „Nebo o čem si myslím, že jsem četla. V tuhle chvíli si nevybavím jediné vyšetření ani pohovor s pacientem, ale vím, že jsem je absolvovala.“

„Conrad možná něco tušil,“ odhadl Huxley. „K tomu, co udělal, musel mít nějaký důvod.“

„Kdo je zase Conrad?“ zeptal se Pynchon.

x x x

„Střela vnikla a vyšla ven v místech, kde by člověk čekal.“ Rhysová přidřepla a zblízka si prohlédla nepravidelný otvor pod Conradovou bradou. „Kontaktní popáleniny na kůži kolem rány.“ Odtáhla se od těla a pootočila hlavu k Huxleymu. „Jestli to sebevražda nebyla, naranžované je to přesvědčivě.“

„Kdybych ho zabil,“ opáčil Huxley, „proč bych ho tu nechával a jednoduše ho neshodil do vody?“

„Podezíravost je za daných okolností nevyhnutelná,“ konstatovala Dickinsonová a s nepřístupným výrazem hleděla na tělo. „A vzbudil jste se první, pokud víme.“

„Ne, první se vzbudil on,“ pokývl Huxley ke Conradovi. „Ale vsadil bych se, že jsme na začátku byli všichni uloženi na těch kavalcích.“ Zvedl svou druhou pistoli,

kterou našel na prázdném lůžku v podpalubí. „Tahleta asi byla moje. Probudil jsem se, nechal jsem ji tam a vy-
potácel se nahoru, možná jsem šel za Conradem a mož-
ná taky ne. Nevzpomínám si. Vím jen, že když jsem se
probral, byl jsem tady.“

„Tak proč?“ zeptal se Golding. Postával poblíž nafu-
kovacího člunu a Huxleymu neušlo, jak bedlivě na plavi-
dle pátrá po možném poškození. „To ho dohnalo k sebe-
vraždě, že si nevzpomínal, kdo je?“

„Možná zareagoval hůř než my ostatní,“ přemítala
Rhysová. „Zjevně jsme podstoupili dost radikální pro-
ceduru, možná přímo experimentální. Výskyt nepředví-
datelných vedlejších účinků je jen logický.“

„Nebo...“ Huxley spočinul pohledem na Conradově
ochablé, odkrvené tváři a napadlo ho, jestli na ní ne-
utkvěl nějaký výraz, trochu nakrčené obočí nebo křivka
rtů prozrazující beznaděj. Nebo jsou možná obličej-
e všech mrtvol jako Rorschachův test a člověk vidí to, co
očekává.

„Nebo co?“ pobídla ho Rhysová.

„Nebo si vzpomněl,“ dořekl Huxley. „Operace neza-
brala a vzpomněl si, proč na téhle lodi jsme. V takovém
případě se na tuhle cestu zřejmě ani trochu netěšil.“

„To jsou jen plané dohady,“ nechala se slyšet Dickin-
sonová. „Rozhodovat se můžeme jen na základě toho,
co víme. V první řadě na základě toho, kde jsme a kam
míříme.“ Obrátila se na Pynchona. „Podrobnější zna-
losti o téhle lodi z nás zatím projevil jenom jeden.“

Pynchon stál ve dveřích a s výrazem bedlivého soustředění se jednou mohutnou paží opíral o zárubeň. Gestem zahrnul oblohu ztracenou v oparu a oblaka mlhy valící se nad vlnami za zábradlím. „Nemáme kompas, nemáme mapy. Můžeme být kdekoli.“ Odmlčel se, zakroutil hlavou, ještě víc se zachmuřil a mumlavě dodal: „Zvláštní, že se pořád nevyčasil.“

„Kdybych viděla slunce,“ řekla Dickinsonová a zamžourala na zastřenou oblohu, „nejspíš bych dokázala odhadnout, kam máme namířeno. Podle úhlu světla odhaduju, že momentálně udržujeme západní kurz. Jestli se ta mlha rozptýlí do večera, geografickou polohu zhruba odhadneme podle hvězd.“ Ukázala k čelním oknům kabiny. „Co ovládání?“

„Pojďte se podívat.“ Následovali Pynchona k polstrovaným sedadlům. Natáhl se mezi nimi a poklepal na šedý ocelový panel uprostřed přístrojové desky. „V hlídkových člunech třídy Wright tady bývá řídicí joystick a plyn. Jak vidíte, jsou pryč. Tenhle člun jede na autopilota.“ Zatukal prsty na černé obrazovky. „Taky se tu nic nezobrazuje. GPS. Kompas. Dokonce ani hodiny. Zběžně jsem se díval nahoru a je tam lidar, nejspíš aby se autopilot zvládal vyhýbat překážkám a držel kurz, ale radar ani rádiovou anténu tam nemáme.“

„Nechtějí, abychom věděli, kde jsme,“ usoudil Huxley.

Zachmuřený Pynchon na znamení souhlasu sraštil obočí. „A nejde změnit kurz.“

„Co ten nafukovací člun?“ zeptal se Golding.

„Nemá závěsný motor,“ odpověděl Huxley. „Při tom pátrání po dírách v trupu vám to asi uniklo. Tak se vsadím, že vevnitř nenajdete ani veslo. Takže to na nějakou záchranu není, leda byste chtěl vyplout a nechat se unášet oceánem, dokud neumřete žízni. Někomu hodně záleží na tom, aby nás na téhle lodi udržel.“

Rozhostilo se dlouhé ticho: všichni se ponořili do obav nebo kalkulací. Huxley jim z tváří vyčetl, že převažuje druhá možnost, a dospěl k závěru, že jakmile pomínl prvotní nával hrůzyplné nejistoty, členové skupinky se vrátili ke svému obvyklému já a projevíli vrozenou odolnost vůči panice. Dokonce i Golding, přestože několikrát zklamaně pohlédl k nepoužitelnému nafukovacímu člunu, vypadal spíš soustředěně než vystresovaně. *Vybrali nás*, usoudil Huxley. *Prošli jsme nějakou selekcí. Všichni. Nejsme tady náhodou.*

„Dickinsonová má pravdu,“ řekl. „Musíme si dát dohromady, co víme. Nejen o téhle lodi, taky o sobě. Hlavně to chce zjistit, v čem vynikáme, protože jestli chceme najít zdůvodnění, tohle nás k němu hádám dovede.“

Kapitola 2

Jak se dalo čekat, další jizvy našla Rhysová. Krátce po prohlídce kormidelní, jak horní kabině říkal Pynchon, se setmělo a na přední a zadní palubě s blikáním naskočila světla, patrně aktivovaná čidlem. Huxley měl pocit, že to dojem izolace neoslabilo, ale naopak posílilo. Mlha se nezvedla, nedopřávala jim jediný záblesk hvězd ani měsíce a moře se proměnilo v černočerné, bezedně hrozné vlnobití. Za hranicí, kam dosahovala světla, se nenacházelo nic, loď zůstávala uvízlá na svítící teče v bezejmenné a nekonečné prázdnotě.

Všichni odsouhlasili, že než se začnou podrobněji zabývat svými schopnostmi, měli by důkladně prohledat loď, jak navrhla Dickinsonová. Od plánu je ale rychle odvedl spor o to, co si počít s Conradem. Návrhy na zakrytí těla nepromokavou plachtou nafukovacího člunu brzy ustoupily pragmatičtějšímu řešení spočívajícímu v odevzdání těla vlnám.

„Když ho neuložíme do chladu, bude se rozkládat o dost rychleji, než si myslíte,“ varovala je Rhysová.

„A nemáme ponětí, jak dlouho na tomhle šífu ztvrdneme.“

Bez úspěchu mu prohledali kapsy a potom ho Pynchon a Huxley zvedli. Šedo zelené triko se mu přitom vysmeklo z kalhot a Rhysová si pod ním něčeho všimla a zarazila je. „Počkat, položte ho.“

Na palubě pak Conradovo tělo převalila na bok, tričko vykasala a odhalila tak jizvy na zádech. Byly dvě, několik centimetrů pod žebry, na každé straně jedna.

„Další operace,“ řekl Huxley. Všichni si po těch slovech vyměnili významné pohledy a pak si začali vyhrnovat trička. Huxleymu připadalo, že se jeho jizvy nacházejí v podobném stavu jako ty na hlavě: svraštělé, ale bez stehů. „Nejsou tam ledviny?“ zeptal se Rhysově.

Chvilí si stopy na kůži osahávala, načež se zvedla a prohlédla si ty jeho. „Celkem blízko. Pacienti po renální transplantaci mají řez na podobném místě. Tyhle jsou širší než obvykle a dvě jizvy jsou u transplantací neobvyklé.“

„Někdo nám odebral ledviny?“ vyvalil Golding oči a zašmátral si po zádech.

Rhysová ho lehce zpražila pohledem. „Ne. To bychom byli všichni mrtví.“

„Něco tam vložili nebo něco vyndali,“ řekl Huxley.

Zachmuřeně přikývla. „Ale jestli to, nebo ono, bez rentgenu nepoznáme.“

„Co on?“ Pynchon šťouchl špičkou boty do Conrada. „Toho už pitva nezabije.“

Rhysová se na něj podívala s opovržením, ale vzápětí zamyšleně svažila čelo. „Patoložka skoro určitě nejsem. Jestli ten zákrok nebyl nějak nápadný, dost možná nepoznám, o co šlo.“

„Ale stejně,“ nedal se Pynchon. „Za pokus to stojí, nemyslíte?“

Rhysová se znovu zamračila a založila si ruce — Huxley si to gesto vykládal jako její primární reakci na stres. „Budu potřebovat skalpel,“ řekla. „Nebo hodně ostrý nůž.“

x x x

Armádní nože našli ve vojensky vyhlízejících batozích, které Pynchon vylovil zpod latí v kabině posádky. Batohů bylo celkem sedm, vesměs se stejným obsahem: nůž, svítilna s ledkami, brýle pro noční vidění, čtóra po okraj naplněná vodou, sušená strava na tři dny, lékárnička, tři zásobníky do pistole a dalších pět do útočné pušky M4, která byla vedle každého batohu položená.

„Na arzenálu nešetřili,“ utrousil Huxley a jednu pušku potěžkal. Stejně jako v případě pistole jeho ruce zkušeně, automaticky natáhly závěr, aby se ověřilo, že je komora prázdná, a pak vyndaly a znovu zasunuly zásobník. „Jeden se musí ptát, na co to máme.“

„Na přídi je ještě kanón ráže dvacet pět milimetrů,“ dodal Pynchon, který zbraně podrobil podstatně důkladnější inspekci: položil si je na stůl, rozebral je na

hlavní součásti a znovu je sestavil, to vše během pár minut. „Není aktivovaný, ale zaměřovací mechanismus má netknutý a pořád do něj jde elektřina. Radar a GPSku sebrali, zato nám tady nechali kanón jako kráva. A to by asi sotva udělali, kdyby se neočekávalo, že dřív nebo později přijde ke slovu.“

„Tohle je vysílačka?“ zeptala se Plathová a sáhla do úložného prostoru pro jeden ze dvou zbývajících předmětů. Byl velký asi jako chytrý telefon, ale vyrobený z tvrdé, černě lakované oceli a na jednom konci z něj vyčnívala krátká tlustá anténa. Na boku se navíc nacházela malá vydutá čočka. Když Huxley viděl, jak zručně se Plathová zařízení chopila a jak pronikavě si ho prohlíží, připadala mu starší, než původně odhadoval. Byla na zacházení s přístroji zvyklá, i s takovými, které nepoznávala.

„Naváděcí vysílač,“ objasnil jim Pynchon. „Vysílá dva signály, infračervený a rádiový. Využívá se k zaměření leteckých úderů.“

„Leteckých úderů,“ zopakoval Huxley polohlasně. Na klidu mu to v nejmenším nepřidalo.

Pynchon oba vysílače sbalil do svého batohu. „To je fajn, že možná budeme mít vzdušnou podporu.“

Dál se v inventáři nacházela dvě svinutá lana, v obou případech s ocelovou vrhací kotvou, jejíž hroty bylo možné složit. „Délka padesát metrů,“ řekla Dickinsonová. Podle toho, jak smyčky obracela v rukou, měla zjevně praxi. „Základní statické lano na lezení. Nosnost

osmnáct set kilo.“ Nahlédla do vyprázdněného úložného prostoru a ušklíbla se. „Jistítko ani karabiny nikde. Tak snad nás žádné velké lezení nečeká, to by bylo v háji.“

Našli dva další poklopy, které se navzdory usilovnému páčení ani nehnuly. „Něco tam určitě je.“ Pynchon si dlaní utřel pot z čela. „Proč by to jinak takhle zavírali?“

Huxley dupl na okraj poklopu, ale ten se ani náznakem nepohnul. „Něco, co nesmíme vidět. Aspoň zatím ne.“

Rhysová se do řezání Conradových zad pustila bez většího zaváhání a ani si neumyla ruce, jak Huxley očekával. Položila tělo na zadní palubě tváří dolů, zabodla špičku armádního nože do krajního bodu pravé jizvy a řízla. Huxley očekával, že se první pozvrací Golding, ale překvapivě ho předešla Dickinsonová: přistoupila k zábradlí a vyklonila se tak, aby zvratky odnesl vítr. Golding se k ní připojil krátce nato, kdežto Plathová navzdory zjevně rozhoupanému žaludku stála a celou dobu přihlížela, stejně jako Pynchon, který nevolnost prozradil jen několika grimasami. Huxley se s výjimkou Rhysové držel nejlépe ze všech, až na menší nával znechucení, když se z řezu v kůži zvolna vyřinula napůl sražená krev.

Tenhleten pohled pro mě není novinka. Zase něco, co věděl, aniž tušil jak. Doktor rozhodně nebyl a netipoval se ani na patologa, ani v nejmenším ale nepochyboval, že nejde o první mrtvolu, kterou před ním někdo otevírá.

„Bez zjevných známek zdravotních problémů,“ zhodnotila Rhysová a s heknutím vytáhla z řezu červený předmět veliký jako pěst. Vzala čturu, ledvinu omyla, podržela ji v paprsku Huxleyho svítilny a natočila ji.

„Něco tam je?“ zeptal se Huxley, když jí na čele naskočila vráska.

„Tohle...“ poklepala čepelí na horní část orgánu, která Huxleymu připadala jako kus světlé chrupavky, „...jsou nadledviny. Vypadají větší než normálně, ale jenom o trochu. Rozhodně ne o tolik, aby to vzbudilo podezření na nemoc.“ Prohlédla si ledvinu ještě jednou a pak ji s povzdechem hodila do moře. „Bez pořádného vybavení toho o moc víc vážně nesvedu. Ať už nám udělali cokoli, žádné zřetelné stopy to nezanechalo.“

„Takže co teď?“ zeptal se Golding.

Rhysová vstala, pohodila nůž na palubu a zbytkem vody z čtury si opláchla ruce. Pak Conradově bezvládné a zhanobené mrtvole věnovala poslední pohled. „Teď by asi byl na místě pohřeb.“

Nikdo nenavrhl, že by mělo zaznít cokoli obřadního. Huxley se chopil rukou, Pynchon nohou a společně Conrada přehoupli přes zábradlí. Šplouchl do vody, přetočil se, chvíli se pohupoval a pak ho proud zanesl do brázdy za lodí, kde se pod zčeřenou, černou a bílou hladinou rychle ztratil. Nedostatek sentimentality přivedl Huxleyho na myšlenku, jestli otrlost není další povahový rys, kvůli kterému na téhle lodi jsou.

„Tak,“ řekla Dickinsonová. Stála trochu toporně a Huxley předpokládal, že předchozí zvracení pokládá za zahanbující projev slabosti. Zařadil si ji jako člověka s hluboce zakořeněným sebeovládáním a taky s touhou uplatnit svou autoritu. „Ty dovednosti.“

x x x

Pynchon byl voják. To bylo očividné. Bez odmlk a zaváhání ze sebe sypal nevyčerpatelnou zásobu zbraňového žargonu. V hlavě mu ale nezůstalo nic, co by alespoň naznačilo, kde se tomu naučil, a zrovna tak ani jméno, hodnost nebo služební číslo. Zároveň se ukázalo, že jméno na zápěstí není jeho jediné tetování. Nadloktí a ramena mu zdobily keltské a gotické spirály, ve kterých tu a tam zela prázdná plocha, narušující uměleckou jednotu.

„Možná insignie jednotky,“ usoudil Huxley. „Odstranili je laserem. Fakt nám nechtěli nechat ani nejmenší vodítko k tomu, kdo jsme.“

„Pořád říkáš, jak *oni* tamto, *oni* tamhleto,“ upozornil Golding. Ve tváři se mu zase zračilo soustředění, kterého si Huxley všiml už dřív, ale tentokrát se vystupňovalo. Přimhouřené oči na něj hleděly krajně podezřavě. „Jací *oni*?“

„Hm.“ Huxley rozhodil rukama. „To jste mě dostal. Dostihla mě má vlastní bohorovnost. *Oni* jsou tajný

spolek ještěřích globalistů z Marsu, co snídají árijské děti, a na tuhle loď nás šoupli v rámci svého dočista nezbatelného a neproniknutelného spiknutí, kterým usilují o kdovíco.“ Oplácel Goldingovi upřený pohled, ve kterém nebyla ani špetka pobavení. „Já sakra nevím, co jsou zač. Co takhle zjistit, kdo jste vy?“

Golding se stejně jako předtím instinktivně uchýlil k historii. „V roce 1848 zůstaly oba koráby nešťastné Franklinovy expedice, která měla za cíl nalézt Severozápadní průjezd, uvězněné v ledu ve Viktoriině úžině. Pokusy dostat se do bezpečí pěšky ztroskotaly, zbývající členové posádky se uchýlili ke kanibalismu a nakonec podlehli hypotermii a nedostatku potravy.“ Odmlčel se a smutně se pousmál. „Nevím, proč mi to naskočilo.“

Sled nazdařbůh vypálených otázek odhalil, že Golding je nepřeborná zásobárna faktů, od nedůležitých po jakžtakž relevantní. „K nejstarším příkladům dokládajícím vliv poškození mozku na osobnost patří příběh Phinease Gage, jehož osobnost se zásadně proměnila po nehodě, při které došlo k výbuchu a lebku mu prorazila podbíjecí tyč —“

„Jste historik,“ skočil mu Huxley do řeči. „Asi měli za to, že nám chodící a mluvící encyklopedie přijde vhod.“

„O to úžasnější je, co s námi dokázali,“ poznamenala Rhysová a znovu si přejela rukou po jizvě. „Že toho zvládli tolik odebrat, a přitom tolik nechat.“

„A vážně něco nechali?“ ozvala se Plathová. Huxley si její přízvuk nejdřív zařadil jako britský, stejně jako

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sedm na rudé řece.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.